

kymring i den grad er blevet påvist som værende velbegrunder.

Når der er behov for mange penge til renovering, er det jo, fordi den borgerlige regering har taget lejerne i den almene sektors mulighed for at få penge fra byfornyelsen til at byforny; det vil sige, at det i dag er lejerne selv, der skal betale.

Indtil 2002 havde vi et princip, når vi spurgte, og det var, at en ejerbolig og en almen bolig var nogenlunde i balance støttemæssigt, set i forhold til, at vi godt vil have en balance på det område.

Med det, der er sket i 2002, er der ingen balance mellem ejere og lejere mere. Derfor vil jeg godt bede ministeren om at svare på spørgsmålet: Hvordan vil ministeren sikre, at uligheden mellem boligejere og lejere mindskes?

Tredje næstformand (Helge Adam Møller): Formandens gode humør løb af med ham de sidste 20 sekunder. Værsgo til ministeren.

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Jeg mener i allerhøjeste grad, at jeg har sikret en indsats, der kommer lejerne til gode, nemlig ved i den nuværende boligaftale at udvide renoveringsrammen, så der i 2006 er mere end 2 mia. kr. i renoveringsrammen. Der er ca. 1 mia. kr. til nybyggeri, og så er der 600 mio. kr. til ghettoindsatsen – eller til sociale aktiviteter. Der var en, der mente, at vi ikke skulle kalde det ghettoindsats, men det går nu ud på det samme.

Det er et rigtig flot resultat, og jeg synes, at det er et meget afbalanceret resultat, for det er vigtigt, at vi netop nu gør noget for at imødekomme de problemer, der er rundtomkring, og det mener jeg i den grad at boligaftalen tager højde for.

Der er som sagt forskel på ejerformerne i forhold til boliger: Vi har ejerboliger, og vi har lejerboliger. Det synes jeg faktisk vi skal fortsætte med at have.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller): Så er det fru Lissa Mathiasen, og denne gang maksimalt 60 sekunder. Værsgo.

Lissa Mathiasen (S):

Jeg kan godt forstå, ministeren ikke synes, at det er spor sjovt. For det første kom ministeren galt af sted, da hun begyndte at snakke om ulighed, og at det var godt med masser af ulighed, og for det andet er det heller ikke sjovt at skulle forkla-

re sig ud af, hvordan man vil sikre, at uligheden mindskes mellem ejere og lejere.

Kl. 18.45

Men jeg vil alligevel godt bede ministeren om at svare på spørgsmålet. Hvis man nu f.eks. bor her i København i en ny almen bolig, giver 8.500 kr. for den og ser det i forhold til det rentefradrag, en ejer har, så er det altså lejerne selv, der har finansieret byggeriet, mens man som ejer stadig væk får den offentlige støtte fra staten.

Hvordan vil ministeren mindske uligheden? Nu spørger jeg helt konkret, og så håber jeg også, vi får et konkret svar.

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Jeg synes i høj grad, vi tilgodeser lejerne. Vi har gjort det i den nuværende boligaftale, vi gør det gennem det, at vi har nogle gode almene boliger, og vi har nogle gode boligstøtteordninger, så jeg synes i høj grad, vi tilgodeser lejerne.

Det, jeg simpelt hen er i tvivl om, er, hvad fru Lissa Mathiasen efterlyser. Er det, at Socialdemokraterne vil have, at der ikke skal være forskel på ejerboliger og lejerboliger?

Jeg medgiver gerne, at der lige nu er en gunstig situation for ejerne, fordi det går godt i dansk økonomi og renten er lav. Men jeg tror, fru Lissa Mathiasen udmærket kan huske den tid, hvor renten var ekstremt høj, og hvor det var tvangsauktioner, vi hørte om dagligt.

Hvad er det, Socialdemokraterne vil have? Er det, at ejerne ikke skal have nogen risiko og skal have samme tryghed som lejerne, eller er det, at lejerne skal have den samme risiko og usikkerhed som ejerne? Altså, det blafrer jo fuldstændig i vinden, hvad det er, fru Lissa Mathiasen efter-spørger.

Vi har om noget imødekommet lejerne gennem denne her boligaftale, men det hele bunder vel i, at Socialdemokraterne er kede af, at de ikke kunne bakke op om den.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller): Så vender vi tilbage til hovedspørgeren, hr. Rasmus Prehn, for sidste spørgsmål.

Rasmus Prehn (S):

Jeg vil gerne starte med at sige, at for et nyt folketingsmedlem forekommer det at være en mærkelig skik, at ministeren får lejlighed til at stille en række spørgsmål til os, der er spørgere. Jeg vil gerne indrømme, at det ikke var sådan, jeg havde forstået den her spørgetid.